

[Lorentzen.]

direktørens beretning fra 1956-57, at det gennemsnitlige kontingent i procent af årsfortjenesten har været 1,91, altså meget langt fra det højeste kontingent. Procenten er meget forskellig fra kasse til kasse. Af landets 64 kasser har 24 et gennemsnitligt årskontingent på under 1 pct., en enkelt har kun 0,06, og 2 eller 3 kasser har et kontingent på 0,24 pct. af den gennemsnitlige årsfortjeneste. Jeg kan godt forstå, arbejdsmændene er ved at blive gråhårede, når de ved, at kontingentet skulle ligge på 3,5 pct., for at de kan opnå tilskud. De har været oppe nu sidste gang på 3,26 pct. i kontingent. 18 kasser har et kontingent, der ligger på mellem 1 og 2 pct. af årsfortjenesten, og der er 13 kasser, hvis kontingent ligger over 3 pct. Blandt de sidstnævnte er arbejdsmændenes, brolæggernes, gartneriarbejdernes, handskemagernes, musikernes, sadelmagernes og tapetserernes — som for øvrigt er den kasse, som har det højeste kontingent, nemlig 3,99 pct. — søfyrbødernes, sømændenes, tjenernes og tobaksarbejdernes kasser. Denne meget store forskel fra kasse til kasse indeholder nøglen til, hvorfor arbejdsløshedskasserne, og jeg tør måske også sige fagforeningerne — når det kommer til stykket måske mest fagforeningerne — modsætter sig en udjævning af disse stærkt variable procenter, eller sagt på en anden måde modsætter sig et udligningsforbund.

Man har foretaget en beregning for at se, hvad der ville ske, hvis årskontingentet var 2½ pct. af den gennemsnitlige årsfortjeneste. Hvis jeg følger den udregning, udvalget har fået, ville det give kasserne ca. 80 pct. mere, end de får i øjeblikket; man vil altså forstå, at størstedelen af kasserne har et meget lavt kontingent.

Nu er det ikke og har aldrig været mit partis mening, at staten i og for sig skulle slippe billigere, men vi har fundet, at der var noget solidt og rigtigt i en vis solidaritet mellem kasserne, så at de alle var interesseret i, at der fandt en forsvarlig administration, en forsvarlig arbejdsanvisning, en forsvarlig omskoling o. s. v. sted. Men man har nægtet os enhver forhandling; man har haft travlt, meget travlt. Nu ved jeg nok, at man om et øjeblik vil sige lidt om mig, og det skal man have lov til, det står enhver

frit for; det ærede medlem hr. Aage Fogh er så ivrig efter at komme til at sige det, at han næsten ikke kan holde det for sig selv i øjeblikket.

Den økonomiske rækkevidde af den lovændring, man er i færd med at foretage, er der ingen — heller ikke den højtærede socialminister — der kan overse i dag, og kasserne kan ikke overse administrationsudgifterne, som kommer uden for enhver kontrol. Derfor tror jeg ikke på, at denne ordning vil komme til at bestå så forfærdelig længe. Jeg tror nok, at det hurtigt skal vise sig, at den er behæftet med så alvorlige mangler, at man på ny må gå til en revision. Det er for øvrigt ikke noget helt ukendt i denne lovgivning, og der er heller ikke tvivl om, at vi befinder os på et område, som det er meget vanskeligt at lovgive om. Alene af den grund må man være forberedt på, at der vil finde en meget hurtig revision sted, når nu statskassens regning om et år eller to bliver kendt af befolkningen og konsekvenserne viser sig på så mange områder.

Jeg skal ikke forlænge denne debat, men kun sige, at vi naturligvis ikke kan stemme for lovforslaget, at vi vil afholde os fra at stemme om de to ændringsforslag i betænkningen, og at vi vil stemme imod lovforslaget ved tredje behandling, hvis ikke det undergår en væsentlig ændring. Det kommunistiske partis ændringsforslag må vi naturligvis også stemme imod.

Poul Sørensen: Det kommunistiske partis lovforslag kan ikke aftvinge os nogen interesse, og vi kan ikke medvirke til at gennemføre det.

Med hensyn til det arbejde, der har været gjort siden første behandling af denne sag, kan jeg slutte mig til den foregående ærede ordfører, der nævnte, at det er gået hurtigt i det udvalg, der har arbejdet med denne sag. Vi har atter under udvalgsarbejdet fremsat vore principielle synspunkter og forsøgt, om vi ad en af de veje, som vi kunne tænke os at gå, kunne finde frem til en nydannelse inden for arbejdsløshedsforsikringen. Spørgsmålet om en enkelt arbejdsløshedskasse, hvorved man ville få fuld og hel udligning, har været rejst; spørgsmålet om opbygning af industriforbund, spørgsmålet om at forsøge at inddele kasserne på grundlag af de områder, som